

Unit 8200

Dov Alfon

Unit 8200

Vertaald door Henk Popken

2019
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2016 Dov Alfon

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Henk Popken

Oorspronkelijke titel *A Long Night in Paris*

Oorspronkelijke uitgever Kinneret

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagbeeld Arcangel

Foto auteur Géraldine Aresteanu

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 4590 7

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor Adam Vital, Yigal Palmor en de rest van de soldaten
in het Apocalypse Department op de basis Yarkon.

‘Een lange nacht in Parijs zal ons van dit alles genezen.’

Napoleon Bonaparte, na de terugtocht uit Moskou, in reactie op een officier die vroeg hoe ze het verlies van achttienduizend soldaten moesten verwerken.

I

Negen mensen waren getuige van de ontvoering van Yaniv Meidan op het vliegveld Charles de Gaulle, waarna nog honderdduizenden mensen de beelden van de bewakingscamera's bekeken die online gepost werden.

De Franse politie omschreef hem in eerste instantie als 'een Israëlische passagier van ongeveer twintig jaar oud', hoewel hij een week daarvoor zijn vijftentwintigste verjaardag had gevierd. Zijn collega's omschreven hem als 'speels', sommige zelfs als 'kinderlijk'. Ze waren het er allemaal over eens dat hij wel van een geintje hield.

Hij verliet zichtbaar opgewekt El Al-vlucht 319. Bij het verlaten van het vliegtuig maakte hij nog wat grappen tegen het cabinepersoneel en bij de paspoortcontrole hing hij de dwaas uit tegenover de Franse politie, die hem met openlijke vijandigheid bekeek voordat ze een stempel in zijn paspoort zette en hem verder wuifde.

Zo was het altijd gegaan. Al sinds hij een kleuter was, had iedereen Meidan altijd alles vergeven. Hij had een uitbundige, een beetje jongensachtige spontaniteit over zich en daarmee slaagde hij erin om elke werkgever waar hij ooit voor had gewerkt te charmeren, alsmede ook een flink aantal vrouwen, zij het dan vaak maar tijdelijk. 'Je vergeeft Yaniv makkelijk,' zei een onderwijzer eens tegen zijn moeder.

Verder onderscheidde niets hem van de andere tweehonderd Israëli's die naar Parijs waren gekomen voor de CeBit Europe Expo. Met zijn gemillimeterde haar en bijpassende stoppelbaard, zijn jeans en T-shirt met het logo van de compu-

terbeurs van het jaar daarvoor, droeg hij het uniform van alle jongemannen in een land dat zichzelf omschreef als een ‘start-upnatie’. Op de bewakingsbeelden zag je hem alleen maar bezig met zijn mobiel.

Hij was inmiddels twee jaar marketingmanager van softwarebedrijf B.O.R. en dat maakte hem tot oudgediende in het team dat naar deze beurs was gestuurd. Met hem erbij waren ze met zijn zessen – een klein team vergeleken met de andere, grotere bedrijven. ‘Wat wij ontberen aan geld, maken we goed met ons talent,’ riep hij tegen zijn collega’s, die hem bezagen met een mengeling van geamuseerdheid en genegenheid.

De bagageband bevond zich in een vaag verlichte, benauwde hal. Meidan voerde het tempo van zijn grappen nog maar eens op. Hoe langer ze moesten wachten, hoe verveelder hij raakte en hij slenterde wat heen en weer, maakte een praatje en trommelde met zijn vingers op de bewegingloze transportband. Hij haatte wachten. Hij haatte verveling. Zijn succes als marketingmanager was een rechtstreeks gevolg van deze eigenschap, zijn behoefte om elk moment tot iets belangwekkends te maken.

Er was nog steeds geen enkel teken van de koffers. Op een gegeven moment begon hij zichzelf in verschillende poses te fotograferen en uploadde hij een foto van zichzelf naast een reclamebord van het warenhuis *Galleries Lafayette* terwijl hij zijn tong uitstak naar het naaktmodel, niet bevroedend dat die foto de volgende dag op de voorpagina van Israëls populairste krant, *Yedioth Abronoth*, zou staan.

De marketingmanagers van de concurrerende bedrijven zaten met hun laptops op schoot en gebruikten het wachten om te werken en hun presentatie op de beurs nog eens door te nemen. ‘Het draait allemaal om perceptie,’ zei Meidan tegen zijn team, waarna hij een Visa Card tevoorschijn haalde en gekke bekken trok voor een billboard van American Express.

Plotseling schoven er koffers op de transportband en hun

bagage verscheen als een van de eerste. ‘Maak je geen zorgen, jongens, die beurs is er morgen ook nog wel,’ riep Meidan spottend naar de andere passagiers en met een triomfantelijk loopje ging hij zijn team voor naar de uitgang.

Ze gingen door de douane, hij voorop, zijn vijf collega’s in zijn kielzog. De automatische deuren schoven direct open en daarachter wachtte een rij van een stuk of twaalf mensen met welkomstborden en chauffeurs die op deze of gene passagier wachtten. De helft zag eruit als gangsters, maar er bevond zich ook een adembenemende blondine tussen in een rood hoteluniform. Meidan liep direct op haar af, in de overtuiging dat er best nog even tijd was voor een laatste dolletje ten overstaan van de jongens, nog één laatste gelegenheid voor een gebbetje, en dan was het over.

Het was 10:40 in de ochtend, maandag 16 april.

2

Ondertussen werd in Tel Aviv Segen* Oriana Talmor met spoed naar de speciale meeting gedirigeerd.

Het was de eerste keer dat haar was gevraagd om haar eenheid te vertegenwoordigen in Camp Rabin, het hoofdkwartier van Tzahal in HaKiryat. Ze keek vol verbazing naar het enorme kamp, terwijl de atletische militaire politiemans die haar moest begeleiden er stevig het tempo in hield. Segen Talmor volgde hem door een labyrint van uit ruw beton opgetrokken barakken en futuristische glazen torens, langs straten met ongerijmde namen als het 'Terse Pad' of het 'Ongerepte Laantje' naar haar bestemming.

Het kostte hun twintig minuten en diverse veiligheidscontroles voordat ze op de verdieping waren waar zich de kantoren van Tzahals hoofd Inlichtingendienst bevonden. De lobby stond al vol mensen, zelfs tot in de gang aan toe, en een zwaar gebouwde *Rav Seren* met een stapel mappen in zijn handen ging op het bureau van de receptioniste zitten, zonder acht te slaan op haar woedende blikken.

Oriana vond een plekje bij het raam dat uitkeek over Tel Aviv. Vóór haar, richting de vaalblauwe Middellandse Zee-kust, strekte zich een massa middelhoge gebouwen uit, hier en daar doorspekt met groen. De zee was nergens te bekennen, verbleekt door de zon en aan het zicht onttrokken door woontorens en hotels.

* Een lijst met rangen en hun equivalenten is te vinden op blz. 463

Aan de overkant van de straat waaraan het gigantische militaire complex lag, stonden mensen in de rij voor chique restaurants, reden rond op modieuze elektrische fietsen, groetten elkaar en wisselden familienieuwtjes en veganistische recepten uit. Dichter bij de poort riepen enkele in het zwart geklede vrouwen op tot beëindiging van de militaire bezetting van Palestijns grondgebied, beleefd genegeerd door de Amerikaanse toeristen en Israëlische generaals die in het winkelcentrum verderop verdwenen. Op de parkeerplaats hingen tientallen zwerfkatten rond bij de vuilnisbakken, wachtend op de soldaat die de militaire etensresten kwam dumpen.

Hoewel ze zich er hoog boven bevond, voelde Oriana zelfs hier de intensiteit ervan. Tel Aviv stond inmiddels bekend als de meest coole stad op aarde. Het was ook de enige plek in Israël die ze nooit echt leuk had gevonden.

Ze liep weg bij het raam en bekeek de vreemde voorwerpen die aan de muren hingen: een cowboyhoed, geschonken door het toenmalige hoofd van de CIA; een zwaard van puur zilver, een cadeautje van de chef Inlichtingen van Zimbabwe; een oude Toblerone-poster van het hoofd van de Zwitserse contra-spionage. Ze vroeg zich af welke geschenken het hoofd van de Israëlische geheime dienst hun zou hebben gegeven.

Om twaalf uur stipt ging de zware houten deur open en stroomde iedereen de vergaderzaal binnen, waar de airco overuren maakte. Oriana vond een stoel aan een hoek van de tafel, dicht bij de deur.

Er ontstond enige commotie toen vertegenwoordigers van de informatievergarende teams plompverloren de stoelen aan het hoofd van de tafel in beslag namen terwijl het personeel van de afdeling Research luidkeels riep dat iedereen een eigen stoel toegewezen had gekregen. Oren, een man van even in de twintig, was de ambitieuze adjudant van het hoofd Geheime Dienst. Hij stond duidelijk onder druk en riep beide partijen zonder aanzien des persoons tot de orde. De vertegenwoordigi-

ger van de inlichtingendienst van de marine, de enige andere vrouw in het vertrek, nam op haar gemak plaats op de stoel gereserveerd voor de voorzitter van de vergadering. Haar witte uniform gaf haar het aanzien van een bruid op haar trouwdag. Door een zijdeur glipte het hoofd Research naar binnen en zei haar, totaal niet onder de indruk, dat ze plaats moest maken. Vanaf hun rij portretten aan de muren keken de voorbijge generaties inlichtingenchefs neer op het gedoe, verheven als ze waren in hun statige zwart-wit.

Toen iedereen eindelijk zat, opende de adjudant de vergadering met het oplezen van de presentielijst, een ritueel dat de kinderlijke sfeer alleen nog maar vergrootte.

‘Informatiebeveiliging?’

‘Hier.’

‘Luchtmacht?’

‘Hier.’

‘Marine?’

‘Hier.’

De researchafdelingen werden bij hun nummer genoemd, gevolgd door de teams die informatie vergaarden, inclusief twee waarvan Oriana niet eens wist dat ze bestonden. Er waren niet minder dan drie vertegenwoordigers van de Mossad aanwezig.

‘504?’

‘Hier.’

‘8200?’

Hij sprak de naam van de eenheid uit als een beginnelling: ‘achtduizend tweehonderd’ in plaats van ‘acht tweehonderd’.

‘Hier.’

Iedereen keek nu in haar richting, met voor haar gevoel overdreven waarderende en soms zelfs onbeschaamd lonkende blikken.

Oren had zo zijn eigen probleem. ‘Dit is een meeting die is bijeengeroepen door het hoofd Militaire Inlichtingen, Aluf

Rotelmann. Hij heeft expliciet gevraagd om de aanwezigheid van het hoofd van 8200's Special Section.'

'Er is op dit moment geen sectiehoofd, Seren. Ik ben het waarnemend hoofd,' zei Oriana. De adjudant van de generaal was een seren, dus slechts één rang boven haar, maar zijn positie verleende hem veel meer macht. Het advies dat ze zichzelf op momenten als deze gaf, schoot door haar hoofd: *Niet verontschuldiging glimlachen; niet herbalen wat je al hebt gezegd. Als ze wachten tot je het gaat toelichten, laat ze wachten.*

De adjudant was de eerste die zwichtte. 'Sgan Aluf Shlomo Tiriani is het hoofd van de Special Section van Eenheid 8200,' zei Oren, terwijl hij om zich heen keek op zoek naar de *sgan aluf*. 'Bedoel je dat hij met verlof is?'

'Hij is gisteren met ontslag gegaan,' zei Oriana. 'Zijn vervanger zit op dit moment in het buitenland, voor een training. Hij zal naar verwachting in functie treden zodra hij terug is,' zei ze.

'Wij hadden begrepen dat Tiriani zou komen,' zei de jonge man. Hij had grote ogen en lippen die een 'O' vormden, ook als ze niet bewogen, alsof ze nog steeds hongerden naar de moederborst. De vleugeltjes van de paratroepers op zijn borst completeerden het beeld van een kind dat zich speciaal voor Poerim had gekleed.

'Het spijt me dat mijn aanwezigheid u teleurstelt,' zei Oriana. Er klonk gelach, maar Oren wist dat snel de kop in te drukken. Hij ging verder met zijn presentielijst, stond toen op om een binnendeur te openen en riep: 'We zijn zover.'

3

De toestand in Terminal 2 van Charles de Gaulle werd onhoudbaar en commissaris Jules Léger van de Police Judiciaire wilde dat hij het voor gezien kon houden.

Zijn hoofd deed pijn. Geen sluimerende hoofdpijn, niet het soort dat beleefd op de achtergrond blijft, niet de hoofdpijn van een kater, die vergezeld gaat van prettige herinneringen aan de avond ervoor. Niet een hoofdpijn als gevolg van honger, die de hoop inluit van een verkwikkende en gezonde maaltijd. En zeker niet een hoofdpijn die binnen korte tijd weer uit zichzelf verdwijnt, zoals na het drinken van een granita in de zomer. Nee, dit was een serieuze hoofdpijn, grenzend aan migraine, en er waren diverse redenen voor, die commissaris Léger nu voor zichzelf op een rijtje probeerde te zetten.

Om te beginnen was er het simpele en onweerlegbare feit dat er een passagier was verdwenen op een van de veiligste plekken in Frankrijk, nog geen halfuur nadat zijn vlucht was geland.

Ten tweede, en dat was pure ongerechtigheid, was dit voorval volkomen toevallig tot zijn verantwoordelijkheid geworden. De politiechef van het vliegveld had een week vakantie en commissaris Léger had te horen gekregen dat hij in afwezigheid van de chef ook de leiding had over de luchthavenpolitie. Hij kende de rechercheurs om hem heen niet en hij was ook niet vertrouwd met de plaats delict. Zijn pogingen om iets te organiseren wat op politiewerk leek, verergerde zijn hoofdpijn: het gejam van politiesirenes buiten streed om voorrang met het geblèr van de radio's binnen en tezamen

bonkten ze genadeloos tegen zijn pijnlijke slapen.

Ten derde, en hoog op de lijst van oorzaken voor zijn hoofdpijn, eisten twee Israëlische functionarissen die zonder waarschuwing waren opgedoken, dat ze mochten deelnemen aan de ondervraging van getuigen.

Léger herkende vaag de man genaamd Chico, een oudere man met een flinke bos rood haar, niet per se zijn natuurlijke kleur, die de vertegenwoordiger van de Israëlische politie in Europa was. Léger had hem ontmoet bij gesprekken over de veiligheid van Israëlische instituties in Parijs, maar de man had voor zover hij wist nog nooit eerder gevraagd om te worden betrokken bij een onderzoek.

De andere Israëli zag er niet eens als een politieman uit. Hij was lang, droeg een strakke zwarte spijkerbroek en een wit overhemd dat meer had gekost, zo schatte Léger, dan zijn eigen maandsalaris. Blauwe ogen keken de wereld in van onder een dichte bos zwart haar doorspekt met wit, een en ander genutraliseerd door een horizontaal litteken op zijn kin dat voorkwam dat zijn gezicht wat al te beminnelijk zou zijn voor een man. Hij keek recht langs Léger heen. De commissaris had in zijn carrière al meer van zijn soort ontmoet, meestal bij fraudezaken. Hij was bekend met het obscure identiteitsbewijs van de Israëli, een gelamineerd kaartje met een foto die wat al te recent leek en met een buitenlandse naam en een militaire rang erop. Als Léger dit ID al verkoos te geloven, dan ging het om kolonel Zeev Abadi. Légers uroloog heette ook Abadi, een feit dat zijn zorgen niet bepaald verlichtte. Het embleem van de staat Israël stond trots afgebeeld op de achterkant van het kaartje met, in het Engels en het Frans, een verzoek aan alle rechtshandhavers waar ook ter wereld *om op elke mogelijke manier medewerking te verlenen aan de drager van dit ID*, die simpelweg werd omschreven als ‘Onderzoeker’.

‘Iedereen kan thuis wel zo’n kaartje maken,’ zei Léger, terwijl hij de blik zocht van Abadi. Militair, dacht hij. Inlichtingendienst?

‘Ik ben enigszins bij toeval in Parijs,’ zei de mysterieuze Israëli, en hij stopte het kaartje weer in zijn zak, alsof hij daarmee Légers opmerking had beantwoord.

Zijn Frans was traag maar precies, bijna poëtisch. *Un peu par hasard*, dacht Léger, maar door zijn hoofdpijn kon hij zich niet herinneren of die zin geleend was uit een gedicht. Hij wilde kolonel Abadi – als dat al zijn naam was – vragen hoe een onderzoeker enigszins bij toeval terecht kon komen op een plaats delict die duizenden kilometers van zijn kantoor verwijderd was, maar in plaats daarvan richtte hij zich tot de inspecteur van het vliegveld. ‘Laat ze maar naar hun getuigen gaan.’

4

Het was even na het middaguur in Tel Aviv, maar daar merkte je hierbinnen niets van. Er zaten geen ramen in de gigantische hal die dag en nacht werd verlicht door witte tl-balken. De wijzers van een stuk of tien aan de centrale muur hangende klokken die elk de naam van een ver verwijderde stad droegen, gaven allemaal een andere tijd aan. Het was er echt koud. Zelfs in hoogzomer zaten de soldaten weggedoken in hun jassen en waren ze hun hele dienst bezig elkaars schouders warm te wrijven. Er waren in de loop der jaren ontelbare klachten gedeponeerd bij de ombudsman, maar de airconditioning bleef gewoon door ratelen: in het centrale zenuwstelsel van de Israëliëse Militaire Inlichtingendienst ging het welzijn van de computers boven dat van de mensen.

De rapporten stroomden met een duizelingwekkende snelheid binnen, tientallen per minuut, van alle militaire inlichtingenteams. In 99 procent van de gevallen distribueerden de algoritmen de rapporten over de relevante secties, zonder dat daar verder tussenkomst van mensen voor nodig was. In de overige gevallen verscheen een rapport op een van de schermen en moest de soldaat binnen seconden bepalen of het de aandacht van de dienstdoende manager behoefde.

Het volume van de data was enorm. De computers waren niet alleen in staat de rapporten te screenen, maar ook om aan de hand van de geloofwaardigheid van de bron en de gevoeligheid van sleutelwoorden het belang ervan te bepalen. Ze identificeerden ook vergelijkbare rapporten en koppelden ze aan elkaar, zodat om 12.14 uur de schermen van de soldaat van Station 23 eensgezind oplichtten.

Aan: Centrale

Van: HATZAV OSINT Europa

Prioriteit: Zeer dringend/Niet geclassificeerd

Passagiers op Charles de Gaulle Airport melden op sociale media het schoonvegen door de politie van Terminal 2A (*El Al-terminal*, commentaar officier van dienst).

Aan: Centrale

Van: El Al/Veiligheidsdienst/Chef Veiligheid

Prioriteit: Onmiddellijk/Vertrouwelijk

Chef veiligheidsdienst El Al in Parijs meldt mogelijke ontvoering van Israëlische burger van Charles de Gaulle. Verdere details volgen.

Aan: Centrale

Van: Politie/Nationaal Hoofdkwartier/Buitenlandse Inlichtingendienst

Prioriteit: Onmiddellijk/Geheim

Vertegenwoordiger Israëlische politie Europa meldt vermist persoon, door de Parijse politie als Israëlische burger omschreven. Omstandigheden onduidelijk. Politievertegenwoordiger op locatie met vertegenwoordiger militair attaché. Verdere informatie zodra beschikbaar.

Aan: Centrale

Van: Aman/Centraal Inlichtingenteam /Liaison Geheime Dienst vs.

Prioriteit: Onmiddellijk/Top Secret

Classificatie: Code Zwart

De Franse politie onderzoekt in Terminal 2A Charles de Gaulle verdwijning van Israëlische passagier Yaniv Meidan, ongeveer 20 jaar oud, in Parijs vanwege CeBit

Expo. Verdween na verlaten El Al-vlucht 319. (*Eerste indruk: misdaad*, noot officier van dienst.)

De soldaat voor het scherm nam geen onnodige risico's en drukte op 'Doorsturen'. Zo'n drie meter achter hem, op een verhoogd podium, zat de dienstdoende manager voor een gigantisch scherm dat de hele muur bedekte. Die dag was het toevallig een sergeant die nog maar een paar dagen verwijderd was van haar verlof en die voornamelijk bezig was met haar aanstaande trip naar de stranden van Sri Lanka.

'Het lijkt mij van criminele aard,' zei ze.

'Waarom zou een techneut betrokken zijn bij een criminele activiteit?' zei de soldaat. 'Die knapen in de vs benoemen elke gebeurtenis die niet Palestijns-gerelateerd is automatisch als crimineel. Bestaat hun bron eigenlijk wel, en op dat veiligheidsniveau?'

De meeste verslagen van de liaison-eenheid van de Amerikaanse geheime dienst waren afkomstig van Amerikaanse luisterposten die meestal werden bemand door de NSA. Hoe kon hun dienstdoende officier nu weten of het een criminele of een veiligheidskwestie betrof? De vraag van de soldaat was helemaal niet zo onterecht, ook al zat de sergeant op dat moment helemaal niet op dergelijke opmerkingen te wachten. De enige vragen die ze dolgraag wilde horen, waren: 'Heeft u tijdens uw vlucht nog speciale dieetwensen?' of: 'Heeft u misschien interesse in een van onze belastingvrije artikelen?'

'Wat moet ik met dergelijke shit, achtenveertig uur voor mijn verlof?' zei ze tegen de soldaat, die heel aardig en begrijpend was. Ze glimlachte naar hem en drukte op de knop. 'Staf, Centrale hier,' zei ze in de microfoon. 'We hebben een Code Zwart-rapport voor de chef, onmiddellijke urgentie.' Op de bovenste verdieping van het hoofdkwartier in het gebouw naast het hunne sprongen twee soldaten op van hun bank en renden naar beneden.

5

‘Heeft u hem tijdens de vlucht gezien?’ vroeg Chico aan Abadi. ‘Is die Meidan de reden dat u hier bent?’ De twee mannen hadden zich losgemaakt van het onderzoeksteam op Charles de Gaulle en liepen nu door de aankomsthal van Terminal 2.

‘Ik ben hier niet,’ zei Abadi, zich omdraaiend naar de Israëliische politievertegenwoordiger, die abrupt bleef staan.

Chico, niet zeker hoe hij hierop moest reageren, streek even met een hand door zijn haar. ‘Natuurlijk, natuurlijk,’ zei hij verontschuldigend. ‘Ik heb er alle begrip voor dat u niet over uw missie wilt praten. Ik heb zelfs liever dat u dat niet doet.’

‘Dat ga ik ook niet doen,’ zei Abadi.

‘Maar het is ook zo’n vreemde kidnapping,’ zei Chico. Fluisterend voegde hij eraan toe: ‘Frankrijk kent het hoogste aantal onopgeloste misdaden van de hele westerse wereld. Dit onderzoek ziet er niet al te best uit. We moeten mogelijk interveniëren.’

Abadi nam niet de moeite om te antwoorden, maar draaide zich om en liep terug naar Léger. Welk onderzoek naar vermiste personen zag er wel goed uit in de eerste uren? De feiten waren niet helder, er was geen duidelijk motief, de getuigen spraken zichzelf tegen en er was geen greintje bewijs. De Israelische politie zou het waarschijnlijk niet veel beter hebben gedaan.

Daarom was hij ook niet verbaasd over de resultaten tot dan toe, zoals die door de inspecteur van de luchthavenpolitie aan hem werden voorgelegd toen ze hem weer spraken. Het was in wezen heel duidelijk allemaal. Duidelijk – en verbijsterend.

‘We hebben een vermiste Israëlische passagier, Yaniv Meidan, vijftientig jaar oud, een marketingmanager, die uit de terminal verdween alsof hij in het niets is opgelost. De getuigen beweren dat hij in de aankomsthal is ontvoerd door een vrouw die hij onmogelijk kon hebben gekend, een lange blonde in een rood hoteluniform.’

‘Hoe bedoelt u, door haar ontvoerd? Met geweld?’ vroeg Chico.

Léger gebaarde met een brede armzwaai naar de inspecteur, alsof hij wilde zeggen: ‘Leg het ze nog maar een keer uit, wat langzamer dit keer.’ Abadi was er nog niet achter of de commissaris ziek was of dat zijn sombere zwijgen zijn manier was om zijn onvrede te etaleren.

‘Wat ons betreft is dit voorlopig een geval van een vermiste persoon,’ zei de inspecteur. ‘Op de bewakingscamera’s is te zien hoe de vrouw de terminal binnenliep in een hoteluniform en hier stond te wachten tot de passagiers de hal in kwamen. Ze stond te midden van de chauffeurs en de andere wachtenden, die allemaal borden met de namen van passagiers omhooghielden. Ze heeft daar ongeveer een halfuur staan wachten, ook met een bord. We konden de naam erop niet lezen, maar toen de deuren opengingen en de passagiers naar buiten begonnen te komen, liep de vermiste persoon, en dit is een feit, op haar af. Op de camerabeelden is te zien hoe hij haar zo te zien heel bereidwillig vergezelt naar de liften die naar de ondergrondse parkeergarage gaan.’

‘Waarom doorzoekt u dan eigenlijk de terminal?’ vroeg Abadi. ‘Wat doet u denken dat hij is ontvoerd?’

‘We zijn er vooral op gespitst vanwege inlichtingenrapporten over de mogelijke ontvoering van een Israëlische burger in Frankrijk. Ik bedoel, u bent hier niet voor niets, toch?’ zei hij, terwijl hij naar Chico keek voor een bevestiging. ‘En de tweede reden...’

‘De tweede reden?’ vroeg Abadi, omdat de inspecteur even

zweeg en moeite leek te hebben de juiste woorden te vinden.

‘De tweede reden is dat ze zijn verdwenen,’ zei hij ten slotte. ‘Ze zijn verdwénen. Ik wilde controleren of die knaap uit vrije wil met de blondine naar buiten is gelopen, dus heb ik de beelden van de bewakingscamera’s opgevraagd. Je ziet ze met z’n tweeën de lift in gaan, maar er zijn geen beelden dat ze er weer uit komen. Dat is ook de reden dat ik zei dat ze in het niets leken te zijn opgelost. Gegeven de situatie heb ik commissaris Léger op de hoogte gesteld en besloten een onderzoek in te stellen.’

Chico schraapte nogal overdreven zijn keel en vroeg: ‘Commissaris Léger, kunt u dit misschien verhelderen voor kolonel Abadi, die tenslotte geen rechercheur is en als militair mogelijk moeite heeft deze bevindingen in het juiste perspectief te plaatsen?’

Abadi kreeg niet de kans om tussenbeide te komen voordat Léger zei: ‘Ik weet niet uit hoofde waarvan kolonel Abadi hier aanwezig is. Ik neem aan dat de getuigen de Israëlische ambassade hebben gebeld, wat hun goed recht is. Dat ik met u samenwerk, is een kwestie van hoffelijkheid. Als wat u hoort u niet aanstaat, zou ik u willen aanraden terug te keren naar de Israëlische ambassade en te wachten tot ons rapport u via de gebruikelijke kanalen bereikt.’

‘Ik bedoelde het niet beledigend,’ zei Abadi. ‘Wij willen alleen graag begrijpen welke feiten u doen vermoeden dat hij niet vrijwillig het vliegveld heeft verlaten.’

Opnieuw gebaarde Léger naar zijn ondergeschikte, die zei: ‘Er zijn drie liften naar de ondergrondse garage. In de liften zijn geen camera’s, maar er hangt er wel een bij elke deur, zowel op de begane grond als op het niveau van de garage. We hebben de beelden met elkaar vergeleken, tot tien minuten ervoor en tien minuten erna. Ze gingen samen de lift op de begane grond binnen, maar ze zijn niet uitgestapt op de verdieping van de garage. Zowel Yaniv Meidan als de dame van het hotel